

Predstavujeme osobnosti

Senca

pripravila **Gemini**, septima

Pre februárové číslo sme požiadali o rozhovor úspešnú Senčanku Martinu Ostatníkovú, ktorá je nielen šéfredaktorkou Senčana, tlačovou hovorkyňou nášho mesta, talentovanou speváčkou a absolventkou nášho gymnázia, ale aj šikovnou moderátorkou a predovšetkým hrdou maminou 7-ročného syna.

Martina Ostatníková počas svojich študentských rokov bola tiež členkou redakcie Gymkáča a v minulom čísle ste dokonca mohli vidieť počiatky jej žurnalistického talentu v rozhovore s pánom Kováčom, ktorý robila ešte ako žiačka našej školy. Po strednej škole študovala Masmediálnu komunikáciu na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave a management na Univerzite Komenského v Bratislave. Už ako 16-ročná sa začala venovať svojej najväčšej vášni, a to spevu s kapelou Lobby, ktorá sa rýchlo stala obľúbenou na celom Slovensku, ale dokonca aj v krajine ako Mexiko, kde mali týždenné turné. Neskôr v roku 2001 dokonca získala rolu Ofélie v muzikáli Hamlet v bratislavskom divadle Nová scéna, ktorú nakoniec odmietla, pretože slovenská produkcia si vymyslela, že Ofélia musí byť na pódiu v jednej scéne nahá. V súčasnosti je členkou úspešnej skupiny Starmania Original. Okrem toho ju môžete vidieť aj na televíznej obrazovke TV LUX ako moderátorku relácie Doma je doma. Aj keď je už teraz jednou z významných osobností, má stále veľa snov a ambícií, my jej želáme veľa ďalších úspechov a šťastia. A tešíme sa a ďakujeme za jej čas, ktorý nám poskytla pre tento článok.

Ste absolventkou nášho gymnázia, Fakulty masmediálnej komunikácie UCM a Fakulty managementu UK. Mali ste jasnú predstavu o tom, kam by mal váš život smerovať, keď ste mali 18 rokov? Alebo ste sa iba hľadali a spoznávali?

Myslím, že je málo tých, ktorí presne vedia, čo chcú v živote robiť. Mňa zaujímalo veľa vecí a nevedela som si z nich vybrať. Rozmýšľala som o umeleckej dráhe, o medicíne, o žurnalistike, jazykoch... Asi môžem povedať, že ma Boh veľmi krásne viedol a pomohol mi s výberom. Nieкто by asi povedal, že to bola náhoda. Presne v čase, keď som maturovala, vznikala Univerzita sv. Cyrila a Metoda v Trnave, kam som šla študovať masmediálnu komunikáciu. A len preto, že sme chvíľu mali problém s akreditáciou, rozhodla som sa vyskúšať aj Fakultu managementu Univerzity Komenského v Bratislave. Keby mi nieкто predtým povedal, že zvládnem zároveň štúdium na dvoch vysokých školách, asi by som ho vysmiala. Nakoniec sa mi na viacerých pracovných miestach hodila práve táto kombinácia vzdelania. Ako hovorkyňa

ovládam prácu médií a zároveň vidím do marketingovej stránky veci. Skôr sa tak do-
kážem zorientovať v témach, ktoré mám odkomunikovať.

Aké sú vaše spomienky na študentské časy? Určite ste mali veľa práce a povinností, nakoľko ste už ako gymnazistka boli aj členkou kapely. Nerobilo vám problém zladať školu a hudbu?

Kombinovať veci a robiť zároveň popri štúdiu aj niečo iné, je podľa mojich skúseností skôr povinnosťou toho študenta, ktorý nechce zostať priemerný. Ak sa budete len učiť to, čo máte, nebude vám to stačiť. Vyberte si aspoň jednu vec, ktorej sa budete venovať viac ako ostatní a budete v nej lepší ako ostatní.

Mne bolo na gymnáziu skvele. Boli sme šikovná trieda, viac chalanov ako dievčat, mali sme šťastie na podľa mňa výborných učiteľov/profesorov. Bolo to jedno z najkrajších období môjho života. Užívajte si to, kým to ide.

V kapele som začala spievať, keď som mala 16 rokov. Onedlho sa naše pesničky hrali v celoslovenských rádiách, vysielali sa klipy v televíziách... Raz sme celú noc točili klip a ráno som nevládala ísť do školy. Rodičia sa dohodli s riaditeľom a s triednou, že v takýchto prípadoch môžem občas zostať doma, ale nesmie sa mi zhoršiť priemer. Využila som to asi trikrát. Raz počas týždenného turné v Mexiku.

Ale ja som vždy mala v princípe rada školu. Nie, že by som nebola rada doma alebo niekde na výlete či vonku s kamarátmi, ale škola jednoducho patrila k životu a vedela som si veci usporiadať tak, aby to fungovalo.

Ktoré boli vaše obľúbené predmety a mali ste aj také, ktoré vás „trápili“? Ako si spomínate na svojich učiteľov z gymnázia? Mali ste medzi nimi aj takých, na ktorých si dodnes s láskou spomínate?

Bavilo ma viac vecí. Angličtina – s triednou p.p. Hospodárovou – všetko som sa naučila už na hodine, doma som sa ju učila minimálne, dejepis - ak je aspoň trochu záživné podanie, neexistuje, aby ste nenašli na dejinách niečo zaujímavé, biológia – na maturite som si vyťahla otázku „rozmnožovanie človeka“, čo sme v tom čase v médiách spomínali ako vtipnú príhodu... Matematika nebola úplne môj „šport“ ani fyzika, ale nejakú som to predsa len zvládla.

Z učiteľov sme mali najviac radi dnešného riaditeľa GAB-u, pána Radza, ktorý nám bol triedny v prvom ročníku. Po tom, čo sa stal riaditeľom sme ho uprosili, aby nám dal ako triednu angličtinárku Hospodárovú. Oboch sme mali radi. Po škole sme zostali kamarátky s Ivetou Barkovou, ktorá má dnes Súkromnú základnú školu v Senci a na gymnáziu nás učila slovenčinu. Mohla by som menovať ďalej, ale to by bol dlhý článok.

**V súčasnosti ste šéfredaktor-
kou časopisu Senčan aj napriek
tomu, že ste kedysi v jednom
rozhovore spomínali, že vás
momentálne najmenej zaujíma
práca pre noviny. Vaša kariéra
sa teda, asi ako kariéra mno-
hých, nevyvíjala úplne podľa**

študentských predstáv. Ste spokojná so svojou prácou a existuje niečo, čo by ste teraz spravili inak?

Som aj hovorkyňou mesta Senec, čo mám oveľa radšej ako novinársku prácu. Do Senca nechodia médiá tak často, takže mám viac iných povinností. Dokázala som si však aj v tejto práci nájsť niečo, čo ma baví – graficky zalamujem noviny a rozširujem si obzory o fungovanie v komunálnej politike. V budúcnosti mi tieto vedomosti môžu pomôcť v neakej ďalšej práci. Zatiaľ som vždy využila skúsenosti z predošlej práce v tej ďalšej. To, že pracujem v Senci, je skvelé najmä preto, že nemusím cestovať v zápchach do Bratislavy a mám preto viac času na syna. Všetko je teda o prioritách. Určite sa aj vám stane, že budete ochotní zľaviť z predstáv o práci, keď pôjde o deti. Dôležité je nájsť v práci to, čo vás zaujíma. Ak to nenájdete, treba ísť ďalej. Ani časník nie je dobrý, ak ho to nebaví.

Bol niekto, kto vás ovplyvnil pri výbere povolania, mali ste nejaký vzor? Ak áno, myslíte, že ste sa mu priblížili? Pretože vy sama môžete byť dnes vzorom pre mnoho mladých dievčat.

Alanis Morissette bola mojou speváčkou múzou, na stužkovej som spievala jej pieseň Ironic. Či som sa jej priblížila? Neviem. Skôr ma motivovala, aby som zvládla zaspievať to, čo ona. Dokonca som aj písala pesničky, ale nikdy som s nimi nič neurobila. V práci hovorkyne asi konkrétny vzor nemám. Skôr sa snažím využiť to, v čom som dobrá – práca na pódiu, pred mikrofónom a pred kamerou. Plus písanie. Rada sa hrám so slovami a rozlišujem ich rôzne významy, ktoré potom používam pre presnejšie vyjadrovanie.

Neviem, či môžem byť pre niekoho vzorom, skôr by som bola rada, aby si všetci študenti všimli moju radu o tom, že je dobré nájsť niečo, v čom budete dobrí. Najlepší ako sa dá. A teraz. Keď budete zamestnaní a budete mať rodinu, bude to ťažšie. Ak chcete byť novinári, už teraz píšete aspoň do školských alebo mestských novín – vaše články radi privítame, ak budú stáť za to. Ak chcete byť čímkol'vek, vyskúšajte si to napríklad letnou brigádou, aby ste sa dobre rozhodli, čo ďalej.

Už ako tínedžerka ste boli súčasťou eurodanceovej skupiny Lobby. A v roku 2005 ste dokonca vydali sólový album s názvom Martina. V súčasnosti sa stále venujete hudbe ako speváčka skupiny Starmania Original. Patrí spev k vašej najväčšej umeleckej vášni alebo je to futenie či herectvo?

Spievanie je súčasťou môjho života, aj keby som nespievala profesionálne. Keď spievam, hneď mi lepšie trávi, mám lepšiu náladu, vyspievam sa zo smútku, znásobím si radosť, spievam úplne nahlas v aute... Je to skvelé. Možno športovci prežívajú niečo podobné, keď robia svoj šport.

V Starmanii Original spievam so skvelými muzikantami, vždy naživo, sme výborná partia a myslím, že nie som neskromná, ak poviem, že svoju prácu robíme dobre.

V Slovenskej televízii ste moderovali hudobné relácie Traky, Hitmánia a vedomostnú reláciu Hlava XXI. Ako si spomínate na tieto časy?

Aj dnes moderujem, ale len raz za mesiac v TV Lux reláciu Doma je doma. Pustila som sa do toho, aby som zostala v kontakte s kamerou a televíznym svetom. Takže to beriem skôr ako koníček, ktorý ma teší. Vysiela sa naživo a hostí pozývam osobne. Preto sa mi podarilo urobiť reláciu so saleziánskymi spolupracovníkmi zo Senca, ktorí

vedú spevácky zbor Radosť. V zbere som vyrástla, takže to bol veľmi príjemný večer. Relácia Traky sa vysielala naživo a bola skvelá, na ňu veľmi rada spomínam. Robili sme napríklad prvý rozhovor s Jožom Rážom po jeho nehode. To bol úžasný zážitok. V tom čase napríklad Desmod iba začínal a my sme ich v relácii predstavovali ako neznámu kapelu.

Hitmánie bola o niečom inom. Tam som mala väčšinou predpísané texty a točilo sa na záznam. Zaujímavá práca, ale predsa len, ísť naživo je väčší adrenalín. Hlava XXII. bola problematická, vznikli tam organizačné problémy, takže to si skôr pamätám z tohto uhla.

V rozhovore z vašich školských čias som sa dočítala, že by ste sa chceli pozrieť do Kanady, Austrálie či Egypta. Podarilo sa vám navštíviť aspoň jednu z týchto krajín a patrí cestovanie tiež k vašim záľubám?

V Egypte som bola, ale Kanadu som videla zatiaľ len z americkej strany pri Niagarských vodopádoch. Austrália je ďaleko. Stále by som tam rada išla, ale nejako som vždy riešila niečo iné. Cestovať je skvelé, iné zvyky, iné jedlá... Milujem teplo, takže ma lákajú skôr teplejšie krajiny. Vtedy sa rada túlam po meste, najem sa v náhodnej reštaurácii – napríklad v Taliansku, to je zážitok.

Okrem toho, že ste úspešnou ženou vo viacerých oblastiach, ste aj mamou 7-ročného synčeka. Nie je pre vás ťažké skĺbiť rodinu a prácu?

Našťastie mám rodinu, s ktorou si navzájom pomáhame. Úplne sama by som to asi zvládala ťažko. Deti sú úžasný dar. Kým som nemala vlastného syna, myslela som si, že najväčšia láska je to, čo cítim k neteriam a synovcom. Ale potom prišiel Martinko a zistila som, že som ani netušila, aké možnosti láska ešte má. Mať deti je ťažké, ale nádherné. Všetka práca a odriekanie, vstávanie v noci a všeličo iné stojí za to. Jedno detské objatie a všetko je bohato zaplatené. Vtedy má človek pocit, že život má naozaj zmysel.

Začali ste ako speváčka v študentskej kapele, žurnalistka v Gymkáči a bloggerka. Predpokladám, že ste si splnili ne jeden sen a ambíciu svojím terajším povoláním. Máte ešte nejaké nesplnené sny a plány do budúcnosti?

Raz som počula, že keď človek nemá sny, tak nežije naozaj. Našťastie, ja mám sny. Aj o cestovaní, aj o práci, aj o osobnom živote. Ale zatiaľ sú tajné.

Čo by ste odkázali terajším študentom nášho gymnázia, ktorí sú neistí vo výbere vysokej školy či povolania a stále sa hľadajú?

Rozmýšľajte, čo vás zaujíma. Nie každý môže byť hviezdny herec alebo majiteľ miliónovej IT firmy. Ale ak je to váš sen, vyskúšajte to. Ak nie teraz, tak kedy? A nájdite si niečo, v čom budete lepší ako ostatní. K snívaniu treba aj činy, potom sa sen môže splniť.

Ďakujem za rozhovor.

